Ч. 276. Пятниця 18 (5) грудня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провинциі:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Парляментарні справи. — Вісти з Балкану. — Австрийско-турецкі переговори.

Передвчера порішив ческий „Narodni Klub“ 30 голосами против 22-ох голосувати против наглячости буджетової провізориї. Дебата над сею справою вела ся в ческих парляментарних ґрупах від довшого часу, не доходячи до ніякої децизиї. Коли молодочехи, ведені дром Крамаржом, та католицко-національні заявили ся за тим, щоби дати правительству буджет, то посли аґрарні не могли ніяк зважити ся на сей крок та тягли в бік ческих радикалів, які як відомо — остають поза клюбовою звязию.

Послідний раз зібрав ся спільний ческий клюб на нараду саме в хвили, коли антисеміти переспревляли з социялістами над „ратованем парляменту“, т. є. над ухваленєм буджету для бар. Бінерта і то в наглій дорозі. Посли Крамарж і Грубан вказуючи на ті переговори, представляли, що социяльні-демократи змагають безупинно до того, щоби обіймити провід ческої політики, що отже не слід давати їм в руку зброю против других ческих партий. Помимо того однак постанова клюбу випала не після інтенций дра Крамаржа, тілько задля удержаня дра Жачка в кабінетї ухвалено єму довіре та візвано єго, щоби голосував за буджетом.

Вислід голосованя в „Narodn-im Klub-i“ мав той наслідок, що католицко-національні посли зломили клюбову солідарність та голосували за буджетом. Через те спільний ческий клюб перестав від вчера істнувати. Зате ческі католицко-національні посли почали переговори з Полуднево-славяньским союзом, щоби спільно з ним утворити новий бльок парляментарний, до якого приступили би евентуально і католицкі Італїянці, творячи таким способом центр парляменту, зложений з 65-ох послів. Молодочехи і ческі аґрариї мабуть наближать ся внаслідок того до ческих радикалів.

Перед голосованєм над наглячостию буджетової провізориї відбула ся у президента парляменту конференция провідників антисемітских і социял-демократичних, в якій брав участь також президент кабінету, бар. Бінерт. Крім того конферував бар. Бінерт з провідником німецких аґрариїв др. Дамом та ческо-німецкими послами др. Перґельтом, Бахманом та Пахером.

Крім того приняв бар. Бінерт на окремій конференциї президию „Українського клюбу“, послів Романчука і М. Василька. По тій конференциї відбуло ся засїданє „Українського клюбу“, на якім дебатовано над становищем, яке треба заняти нашим послам при порішуваню буджету, яке сим разом прибрало незвичайне політичне значінє.

Дня 30. падолиста відбуло ся під проводом пос. др. Колесси засїданє шкільної секциї українського клюбу, на якім окрім членів секциї був присутний також голова клюбу пос. Романчук.

На тім засїданю обговорено проґраму акциї клюбу так в університетскій справі як і в справі инших культурних постулятів, та ухвалено вислати в тих справах депутацию до п. президента міністрів і до управителя міністерства просьвіти.

Дня 4 с. м. була депутация, зложена з голови клюбу пос. Романчука та університетских професорів пос. Колесси і др. Дністряньского, на довшій конференциї у п. президента міністрів бар. Бінерта, представила єму докладно свої постуляти так в університетскій справі, як і в справі державної підмоги для Наукового товариства імени Шевченка та Руского товариства педаґоґічного, — при чім вручила єму відповідно виготовлені мемориялі.

Дня 5 с. м. була згадана депутация у п.

---

4)

Маруся.

З російского — Володим. Короленка.

(Дальше).

Він очевидно був не від того, як і богато товаришів єго, що охотно переживали в оповіданях власні пригоди. І в дійстности, біоґрафії многих з них, оповіджені в душній комнатї або коло огнища, були спосібні викликати найбільшу увагу. Я дуже любив ті оповідання. хоч раз були они приправлювані самохвальбою, або значною примішкою поетичних видумок; але тепер мене далеко більше цікавила істория Марусі і я бояв ся дуже довгого вступу. Мій товариш видко відгадав мій настрій.

— Де вже все — сказав він з відтїнком легкого насьміху в голосі. — Скажіть хоч те, як ви повінчали ся по бурлацки.

— Чули, значить?

— Як не чути? Чуткою земля повна.

— А як она попала ся в Сибір? — спитав я, боячи ся, що Степан замітив насьміх в словах товариша. — Я гадаю, що она просто пішла за вами....

— Від старого чоловіка, переселенця — підхопив мій товариш.

— Ні, панове, помиляєте ся. Она була засуджена на каторжні роботи.

— За що? — мимохіть вирвало ся мені.

— Їй Богу, панове, не знаю — сказав Степан немов перепрошуючи, що не може вдоволити нашу цікавість. — Не каже ніколи. Стану деколи питати — плаче тілько, заливає ся сльозами. Відтак почне єї трясти, бє ся, ніби наврочено їй.... Ліпше, каже, убий мене.... І чого боїть ся, дурна: я ось до дому листи писав.... Тут кого то обходить....

— Ну, добре, перебив я, боючи ся, аби голос Степана не дійшов до Марусі, що поливала щось коло призби. — Все таки як ви стрітили ся?

— Стрітили ся ми на шляху коло Чіти. Справа, коли вам розповісти по порядку, ось як вийшла. Вчасною весною я з товаришами утїк з каторги, з копальні. З початку крили ся ми по горах, відтак продирали ся Забайкалєм. По двох місяцях стали вже наближати ся до Чіти.... Дощ, памятаю, лив цілий день як з ведра, над полями гудів вітер. Не встигли ми оглянути ся, як верстов може з двайцять від міста, два поліцаї з мраки на нас... „Стій, що за люди?“ Ну, міркую, конець нашій справі. Іди до арешту! Тілько они подивили ся на нас. — Ні, кажуть, не ті. Хоч бурлаки, та не наші. Нехай їм Бог“.... І побігли дальше. Подивили ся: слава тобі Господи, минуло. — „Атже ось, слухай — каже мені товариш — в місті бють на тревогу. Хтось утїк з арешту. Давай, підемо за ними. Ті не займили. другі ще Бог знає“. Ну, ми звичайно і пішли за ними. Того самого дня дійстно, Маруся ще з подругою своєю та один арештант утекли з арешту. Прибули они до Чіти в партиї. Самі знаєте, як то жінці у нас, в арештантскім стані. І чоловікови инший раз не під силу стає, а вже їм.... Не приведи, Боже! Продають так само як худобину, в карти на майдані програють, з поли в полу передають....

— Так, підлість в артелї у вас з того боку велика — промовив мій товариш.

— Тяжко — говорив Степан. — Каторга верховодить, головне діло... Як вже она там перебувала, Бог єї знає — додав він притишеним голосом і ми всї самохіть подивили ся в бік на Марусю, що спокійно займала ся своєю роботою. Я з зачудованем питав ся сам себе, як она могла заховати не тілько той молодий вигляд але і той дикий та часами болїсний, хоч жіночий і чистий погляд...

— Як би там не було — продовжав Степан — прибула она до Чіти разом з одним чоловіком, що видко був до неї прихильний. Єго, значить, в читиньскім окрузї призначили на поселенє, а він взяв білет і немов то іде на золоті копальні, а сам все в Чіті коло тюрми никає та вмавляє ся. І устроїли так, що моя Маруся з другою ще, Одаркою, пішли до шпиталю. А шпиталь підчас перебудови був за тюрмою. Оно й зручнійше утїкати. У Одарки також був приятель на поселеню і також разом з ними задумав утїкати. Ось одного разу та Одарка і каже до дозорця: „Принеси вечером чвертку вина“. — „Я, каже той, і радий би принести, але без старшого не можна. А старшому, самі знаєте, чого потреба...“ Одним словом на любов діло пішло...

Степан нараз замняв ся. Починаючи оповіданє, він, здаєть ся, не брав під розвагу де.

управителя міністерства просьвіти .— Канери і зазнайомила его докладно з рускими культурними бажанями, особливо в згаданих справах.

II. Президент міністрів звернув ся до міністерства судівництва з таким письмом: В Чехах та на Моравах зазначив ся в послідних часах сильний національний рух бойкотовий та вже викликав обяви, яких правительство не може легковажити. Видно незвичайно ревні та часто з пляном переводжувані стараня, щоби членам другого народу усунути з під ніг ґрунт під взглядом економічним, нанести їм шкоду та нівечити їх довголітні торговельні відносини. Ті стремлїня стають що-раз інтензивнійші та систематичнійші, а в однім случаю висловлено намір утвореня окремих бюр для контролї над зберіганем народного бойкоту; ті бюра мають потягати до одвічальности і бойкотованя особи, які не беруть участи в сім руху. Така аґітация є рішучо нелеґальна; єї не можна стерпіти під ніяким условем. Сей рух не має нічого спільного з законно запорученою свободою висловлюваня своєї опінії. Держава не може на то згодити ся, щоби національний бойкот ударемнював супокійне заробковане людности та не може дозволити на аґітацию, яка наражує єї екзистенцию та безоглядно спинює супокійний хід щоденного житя. Супротив таких явищ правительство обовязане до енерґічної акциї та до забезпеченя супокійного заробкованя всїх кругів населеня. Бойкотовий рух не виринає з волї заробкуючого населеня, тільки радикальні підбехтувачі підбурюють легкодушно населене. Уважаю за відповідне звернути увагу Вп. Пана на ті події і обставини. Правительственні власти на основі карного і прасового закона мають в руцї засоби для поборюваня національного бойкоту. Коли без огляду на становище і вплив інціяторів, кожда проба взиваня до народного бойкоту або его похвалюване, стане ся предметом енерґічної інтервенциї, тоді обяви сї швидко зникнуть, що супокійна заробкуюча людність щиро повитає. Я був би Вам дуже вдячний, якби міг одержати найшвидше донесеня про пороблені в сїм напрямі зарядженя.

„Єні Ґазета" пише з приводу відновлених переговорів з Австро Угорщиною, що против бойкоту не можна видати ніяких постанов. Турецкі власти видали розпорядженя тілько в тім напрямі, щоби митові власти заховували ся пасивно, бо неприниманє австрийских та угорских товарів митовими урядами не вгоджує ся з обовязуючою торговельною умовою. Часопись отся надїє ся, що переговори незабаром покінчать ся успішно та що Австро-Угорщина не буде утруднювати переговорів домаганем винагороди втрат, нанесених бойкотом. — „Шурай-Умет" зазначує, що Порта не думала про війну та не домагала ся автономії Боснї. Турки вирекли ся фантастичної полїтики. Услівя Порти суть такі: Участь в державнім довгї, митова тарифа, ухилене тих точок, які обмежують турецке судівництво, усунене австро-угорских почт та прилучене до домаганя Туреччини в справі скликаня конференциї. Може бути, що се економічне домагане буде доповнене деякими умовами подрібними. Услівя Порти дуже умірковані. Було би найбільшою похибкою, коли би проволікано довго з заключенем порозуміня, коли обі сторони суть за ним. Річ природна, що Австро Угорщина в переговорах не проявить такої екупости як Болгария. Нічого й казати, що се єсть ілюзиєю, що умова може бути заключена через одну ніч, як се говорить ся в одній віденьскій часописі, але нїчо не стоїть тому на перепоні, щоб єї доведено до кінця за один або два тиждні. Злишним буде вказувати на великі користи порозуміня для обох сторін. За те порозуміне треба невідклично задержати в тайні аж до конференциї, щоби не побуджувати аспіраций в західних околицях Балканьского півострова. Заключене умови може повести за собою безпроволочне спинене бойкоту. В інтересі Туреччини держави мусять сю ... ву потвердити.

Новинки.

Львів, дня 17-го грудня 1908.

— **Є. Е. п. Намістник** др. Мих. Бобржиньский виїхав до Відня.

— **Іменованя і перенесеня.** П. Президент міністрів іменував секретарів скарбу: Вікт Сгейбаля, Людв. Йоркаш-Коха, Йос. Дрозда, Льва Сенютовича, Ант. Ґвіговского і Келест. Шгадлера радниками скарбу в окрузї львівскої дирекциї скарбової. — П. Намістник яко президент гал. Дирекциї лїсів і домен державних у Львові перевів управителя лїсів і домен державних Ів. Ляденбера до служби в дирекциї і поручив управителеви лїсів і домен державних, Станиславови Гольченскому управу округа господарчого у Ворохті, а управителеви лїсів і домен державних Меч. Байльови управу округа господарчого в Делятині.

— **Репертуар руского театру в Дрогобичи** (Саля міска). Початок о годині 7 вечером.

В пятницю, 18 грудня с. р. „Жидівка", опера в 5 діях Галеві'ого. Гостинний виступ М. Шляфенберґа.

В неділю, дня 20 с. м. „Ой не ходи Грицю на вечерниці", народний образ зі сьпівами і танцями в 5 діях М. Старицкого.

Ві второк, дня 22 с. м. „Сватане на Гончарівці", народна оперета в 3 діях Гр. Квітки-Основяненка.

— **В Печеніжині** уладжує читальня „Просьвіти" дня 20 с. м. о 5 год. вечером у власній хаті ювилейний обхід „Просьвіти". В програму входять промова голови читальні, хори мужескі, дівочі і дует, реферат просьвітний проф. Ник. Д...виша, науковий виклад проф. Ром. Шипайла при помочи сьвітляних образів, а на закінчене промова репрезентанта філії „Просьвіти" в Коломиї.

— **Засуджене обманця.** Перед львівским судом присяжних відбула ся перед кількома днями розправа против Лейби Ґруса, б. адвокатского соліцитатора о цїлий ряд обманьства, жертвою котрих упали несьвідомі селяни. На основі вердикту присяжних трибунал засудив Ґруса на 2 роки вязниці, заостреної постами, та на заплату 2.000 К. обманеним селянам.

— **Дрібні вісти.** Нові жандармскі станиці утворено в окрузї краєвої команди жандармериї ч. 5 в Миколаєві (пов. бобрецкого) і в Гребеннім (пов. равского). — Президентом палати лїкарскої вибраний на дальших три роки др. Фестенбурґ, а его заступником др. Паппе. — В місцевости Парольс в Іспанії стала ся страшна катастрофа: завалила ся підлога в сали, в котрій було 300 осіб. Богато осіб покалїчило ся а многі між ними тяжко. — З подвіря реальности при ул. Зеленій ч. 69 вкрадено онегди господареви Іванови Дзіковскому віз з парою коний. — Слїдство против Мончаловского арештованого за шпіонство в користь Росиї доси ще не укінчено і він все ще поміщає в слїдчій вязници. — В Льозанї арештовано якогось друкаря і купця котрі фальшували облїґациї француської північної зелїзниці і пустили в курс таких облїґаций на звиш пів міліона франків.

— **Дібрана пара.** Львівский суд карний взяв онегди під ключ дібрану пару. Він називає ся Антін Павлюк і був аквізитором тов. „Атляс", а она Мария Поправа була аквізиторкою тогож товариства. Обоє жили разом як чоловік і жінка і обоє „натягали" кого лиш дало ся, дуже хитрим способом. Поправа робила знакомства з всїлякими мужчинами вишукуючи переважно женатих і розумїє ся богатих і сходила ся з ними, а Павлюк по таких сходинах являв ся у зловлених в той спосіб в сїти панів і навіть з револьвером в руці вимушував від них гроші за то, що они баламутять єму жінку. Дібрана пара писала листи до жінок, нападала на свої жертви на улици та старала ся всїлякими способами змусити до заплати окупу у висоті від 10—200 К. В противнім случаю грозила скандалом. Аж остаточно урвало ся ухо. Поправа запізвала недавно тому якогось панка за насильство. Розпочали ся доходженя, а вислід був такий, що дібрану пару взяли під ключ і Поправа разом з

яких обставин невигідних тим більше, що Маруся була недалеко. В тій хвили она підвела ся і наливши з ведра води у чайник, ішла до нас.

Запанувала неприємна мовчанка. Маруся глянула підозріно й непевно на ціле наше товариство і скоро та гнівно відвернула ся. Менї було ніяково перед нею і я хотів перервати оповідане.

— Ну, нічого, головне, здасть ся, дальше — сказав мій товариш.

— Ну, що вже там було, чого не було... Самі знаєте, панове, тюрма! — немов оправдуючи ся продовжав Степан. — Одним словом, вечером ціла тюрма з дозорцями покотом, бо они сонного не пошкодували... А самі чи пють чи не пють, більше на землю ллють... А на дворі дощ так і хлющить, з дахів ллє ся, шумить вода. Одним словом — шум, саме відповідна ніч до утіканя. Вартовий засунув ся в будку і мабуть задрімав. Кинули они з початку білу хустку, думають: коли не заснув, побачить. Ні, нічого... Тоді они повикидали свої клунки, позвязували простирала та помолившй ся, самі повилазили. Спустили ся з другого поверха та скорше за ріг, відтак до ріки, як їм було сказано. Ішли цілу ніч, досьвіта дістали ся до ріки, засїли в лозах та чекають своїх, як умовили ся. Та ті показали ся трохи слабі. Одарчин приятель ще день перед тим виїхав з бочкою за ворота, бочку покинув та до перевізника. Другий вже чекає. З радости випили фляшину, а відтак як попало — другу, трету. До ночи сплять оба і лиха не знають. Попрокидались — рано і по місті тревога... А жінки й не діждуть ся, сидячи в корчах. Коли давлять ся: ідуть два вояки, нишпорять по корчах. Надійшли они мало що не до того корча, де они сиділи. Один каже: „Що ми тут дармо нишпоримо і мокнемо? Якого чорта они будуть сидіти тут! Коли сюди пійшли, то десь давно вже за рікою. А ми мокнемо на дощи. У мене вже, каже, всї кістки промокли". А другий єму: „Гляди, хлопче, атже они каторжі. Відповідь велика". „Не наша річ. Де їх шукати! Давай, посидимо де будь, нехай їх чорт!" Вернули ся від корча і пішли в другий бік, берегом... Значить, вже в тім місци погоні не буде... Ідуть та оглядають ся, чи не здожену ть свої... А тим вже, як счинили ся тревога і вийти не можна. Мусять сидіти, перечікувати тревогу. Так і зачували ся. А ми на той час в другім місци перебрили ріку, виправили ся знов на шлях, ідемо! Я, товариш Одарчин та ще Іван, також бурлака, під Чітою до нас прилучив ся. Відійшли чимало, переночували у Сибіряка в лазні, рано знов ідемо. Дощ перейшов, пара валить від нас на сонци, ідемо собі весело, навіть співати почали. Лише що наблизили ся до села, Одарчин каже: давайте закуримо. Хап сірники, змокли. Не инакше як на село треба, сірників попросити.

От товариш пішов по сірники, повертає ся назад:

— Ось, каже, братчики, бачив я: край села дві жінки перекрадають ся: на головах шалї, а спідниці скарбові. Хто то такий?

— Хиба мало їх, кажу: мабуть селянки. Покурили, пійшли дальше. Тільки я оглянув ся.

— Диви, кажу, Володаку, чи не ті самі?

— Ті самі — каже.

(Дальше буде).

своїм товаришем посидить собі мабуть довший час для поправи в арешті.

— Рабунок у возї трамваєвім. З Ню-Йорку доносять, що оногди досьвіта межи 3 а 4 год. напали якісь розбишаки на віз трамваєвий, котрим вертало більше товариство з якоїсь забави і загрозивши всім револьверами, забрали кондукторови торбу з грішми, панам, що їхали у возї поляреси з грішми, а паням їх дорогоцінности: разом готівкою 2000 К, а дорогоцінностями звиш 5000 К. Коли бренкіт розбитої шиби вагона звернув увагу поліциї, розбишаки вибігли з воза і щезли без сліду.

— Тиф черевний. Урядова статистика записала за час від 22—28 падолиста пошесть тифу черевного в 26 громадах нашого краю, а то в Лїщинї в бобрецкім повітї; Бережани і Тростянець в бережаньскім; Палївцї і Заліся в чортківскім; Спас і Сваричів в долиньскім; Черляни в городецкім; Майдан середний в надвірняньскім; Божиків і Вишнївчик в підгаєцкім; Станимир, Печенія і Кореличі в перемишляньскім; Свистільники і Нїшин в рогатиньскім; Черхава в самбірскім; Красноставцї в снятиньскім; Стрілки в старисамбірскім; Будзанів і Кобилоролокі в теребовельським; Заузулинці в Заліщицкім; Сухівцї і Чагари в збараскім і Колодно в жовківскім повітї.

— Шкарлятина у Львові не перестає лютити ся мимо всїх заходів, щоби єї здушити або бодай сперти. Дня 14 с. м. зголошено нових 9 случаїв занедужаня, подужало 8 а померла одна дитина лїчена дома. На внесене міского фізикату замкнено з вчерашним днем женьску школу СС. Бенедиктинок вірменьских сполучену з пансіонатом з причини, що в пансіонатї сконстатовано два случаї занедужаня на шкарлятину і у одної пансіонарки, котру родина забрала до дому ще з обави, щоби не заразила ся шкарлятиною а котра зараз на другий день по приїздї з конвікту занедужала на шкарлятину. Прочі пансіонарки роз'їхали ся домів.

— Альбаньский герой. Із Скопля в Альбанії доносять: Турецкі власти слїдять знов пильно за одним із найзнатнїйших Альбанцїв, котрий від самого початку не хотїв погодити ся з новим ладом в Туреччинї. Єсть то знаний загально альбаньский герой Ісса Болєтінац, котрий від многих лїт грає велику ролю в охрестности Митровиці. Там лежать по правім боці ріки Ібар, живописно, межи трудно приступними скалами сербске сільце Болєтіна, звідки Ісса єсть родом і де на вершку одної гори вистанив собі башту. Стіни тої башти суть на півтора метра грубі і збудовані з тесового каміня. Тяжкі камінні плити, що обертають ся на зелїзних завісах, замикають як віконниці отвори вікон а на вершку башти стоїть безнастанно вартовий, котрий уважає, чи не надходить звідки якийсь ворог. Башта тота панує над гостинцем, що веде з Митровиці до Нового Базару і лиш вузенькою стежечкою можна вийти до неї. Ісса Болєтінац замикав ся бувало до тої башти зі своїми людьми, коли наробивши якогось лиха задер ся з турецкими властями. Ісса нетерпить турецкого войска здавен давна та й не може з тим погодити ся, що теперішні зміни в Туреччинї вийшли головно від офіцирів.

Але, що правда, минувшість Ісси єсть дуже сумна і годі не пожалувати єго. Вся єго родина стала ся жертвою так званої кровної мести а єго самого засудили були вже перед десяти роками на смерть і визначили нагороду за єго голову. Єму заказали були строго приходити до Митровиці, але мимо того можна єго там було бодай раз на тиждень побачити. Звичайно їхав він головною улицею міста на арабскім кони на сїдлї оббитім срібною бляхою а єго супровожало 40 до 50 узброєних від голови до ніг товаришів а тоді ніякий жандарм або вояк не важив би ся був піднести на него руку. Він був ніби богом для своєї дружини. Одного разу, коли він вже занадто був докучив турецким властям, видано приказ, щоби єго зачепити таки в єго кули (башті). Отже вислано войско до облоги а конець був такий, що згинули 1 офіцир і 12 вояків а кількадесять людий було зранених. Відтак дали Іссї спокій а значінє єго і повага стали в двоє більші. Коли султан перед кількома роками помилував засуджених на смерть Альбанцїв, Ісса помирив ся зі своїми ворогами і мешкав собі свобідно в своїй кули. Тут на долинї знаходять ся стайнї а на горі єсть помешканє для Ісси і єго товаришів. Ісса заплатив тоді одному синови за убитого єго батька 15 турецких фунтів а за застріленого сина 10 фунтів і міг свобідно ходити а ніхто з Альбанцїв не важив би ся був мстити ся на нїм.

Пізнїйше, коли в Митровици утворено російский консулят, вибухла ворохобня Альбанцїв, котру, як звістно, здушили турецкі картачі. Султан, котрий побоював ся, щоби й він не став ся жертвою кровної мести, велїв тоді скликати до Константинополя всїх альбаньских верховодів, а між ними й Іссу Болєтінаца та наділив єго всїлякими ласками, дарунками і ордерами. Він обіцяв, що буде удержувати в Альбанії спокій і порядок, а за то одержав 1200 корон місячно та свобідне ужиткованє ломів каміня коло Митровиці, де виробляють млиньскі камені для цїлої Альбанії. Тоті ломи дають річно около 10.000 кор. чистого зиску.

Можна собі тепер подумати, як прикро відчув Ісса новий лад в Туреччинї. До власти прийшли нараз молоді, енергічні люди, котрі вже від давна ненавиділи альбаньских проводирів і зараз позбавили їх всїх їх доходів. Ісса спротивив ся тому і відкликав ся до султана, але що Ілдіс-кіоск не має тепер того вплику, що давнїйше, то єго відклик позістав без успіху. Ісса тоді підбунтував Альбанцїв против Молодотурків, доказуючи їм, що нові турецкі верховоди їх обманюють і зраджують та готові їх віру зневажити. У відповіди на той бунт власти турецкі видали на Іссу вирок смерти а Ісса втік до Дякова, де зібрав собі дружину і напав на Гересовец. Против Ісси вислано войско, а він тоді замкнув ся в своїй баштї. Турецке войско пішло й сюди за ним і по довшій облозї здобуло остаточно кріпость Ісси та вбило кількох єго товаришів, але Іссї самому удало ся втечи. Тепер власти турецкі слїдять дальше за Іссою і готові зробити єму конець, скоро дістануть єго в свої руки.

Телеґрами.

Відень 17 грудня. Президент міністрів бар. Бінерт приймив вчера депутацию президиї австрийских торговельно-промислових палат, котра вручила єму адресу з нагоди цісарского ювилею.

Будапешт 17 грудня. Сойм поручив президиї вислати телеґраму з желанями до турецкого парляменту.

Петербург 17 грудня. На вчерашнім засїданю Думи при розправі над проектом закона в справі жертв террору, прийшло до незвичайно бурливих сцен, а навіть до бійки.

Білгород 17 грудня. „Стампа" доносить, що вчерашна рада міністрів займала ся жаданями міністра війни на уділенє єму кредиту 11 міліонів денарів на уоруженє.

Надіслане.

Курс львівский.

Дня 17-го грудня 1908.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	559·—	565·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	370·—	390·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	542·—	548·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	400·—	—·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	109·50	110·20
Банку гіпот 4½%	99·—	99·70
4½% листи застав. Банку краев.	99·70	100·40
4% листи застав. Банку краев.	93·—	93·70
Листи застав. Тов. кред. 4%	96·50	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	96·50	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	92·—	93·70
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	96·50	97·20
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½%	99·50	100·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	93·—	93·70
Позичка краев. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	94·—	94·70
„ м. Львова 4% по 200 кор.	92·—	92·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	103·—	110·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский)	50·50	54·50
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	26·—	28·—
Італіянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский)	67·—	71·—
Базиліка 10 кор. (Курс віденьский)	20·60	22·60
Joszif 4 кор. (Курс віденьский)	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·33	11·36
Рубель паперовий	2·50	2·52
100 марок нїмецких	117·10	117·40
Долар американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: **Адам Кроховецкий.**

СТ. СОКОЛОВСКОГО

Головна аґенция дневників

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

приймає пренумерату і оголошеня до всіх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може приймати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

Найдешевше можна купити лише

в Авкцийній Гали

ул. Сикстуска 32

меблї, образи, дивани, сальонову обставу, золото, біжутерию, старинности і все можливе до домового уладженя.

Порозумінє з провінциєю писемно.

Вступ вільний цїлий день.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).